

Người Trở Về

Ai đi xa cũng muốn, trở về thăm Quê Hương. Tôi đã về, tôi buồn: Quê Hương mình đổi khác!

Tôi tưởng mình đi lạc...lạc vào cõi hoang vu / mặc dù những ngôi lầu / trước mặt tôi sừng sững!

Mặc dù chỗ tôi đứng / là lan can vững vàng...những bậc cấp cầu thang / chói chang đèn ngũ sắc...

Không ai cầm dao cắt / sao ruột tôi từng khoanh? Người ta nói tiếng Anh. Người ta nói tiếng Nhật...

Người ta nói trật lất...nhưng người ta vẫn minh?

Tôi đi tìm ngôi Đình, bây giờ: Chùa "hoành tráng". Ông Thầy Chùa ăn sáng...bằng bữa "Pháp Luân Công"...

Ông ngồi thẳng duột lưng. Ông hươ tay "bắt ấn". Trong mắt ông hiện ẩn / tòa bảo tháp nguy nga...

Rôi tôi đi thăm qua / nhiều Nhà Thờ tráng lệ / lúc đó trời nắng xế / tượng Chúa tỏa hào quang...

Tôi đã về Việt Nam / qua đường mà lạnh gáy / nghe tiếng xe nổ máy / nghe tiếng còi...tự do!

Tôi có tới Thủ Đô / thấy rất nhiều cờ đỏ / thấy nhiều phố đèn đỏ / thấy môi đỏ nở hoa...

Tôi nghĩ ai đi xa / ngày về đều "cảm tưởng": Dân mình thật sung sướng / hưởng hạnh phúc thanh bình...

Đảng quang vinh quang vinh...Tôi thấy mình trơ trọi...Mở phone ra tôi hỏi / đường trở lại ô teo!

Đất nước mình hết nghèo! Tôi còn đòi chi chớ? Tôi thủng thỉnh đi bộ. thềm đủng đỉnh biết bao!

*

Tôi không giấu ghen ngào, thấy mình trơ trọi quá...

Mở nắp chai nước lã / rót ra đầy cái ly. Nước mắt của người đi...trở về vẫn đầy ắp!

Nghe nói quân Tàu sắp / vào đông như quân Nguyên!

Trần Văn Lệ

